

HA ISTEN VELÜNK...!

Lectio: II. Krón. 36: 11—21.

Textus: Róm. 8: 31—32.

Már sokszor észrevettem azt, hogy Isten Igéjével nemcsak élni lehet, hanem visszaélni is! És valahányszor egy ember Isten Igéjéből öngazolást merít, a helyett, hogy ítéletet vagy kegyelmet látna benne, mindig visszaél az Isten szavaival. Nagyon veszedelmesen vissza lehet élni Istennek ezzel a kijelentésével: Ha Isten velünk, kicsoda ellenünk. Könnyelmű emberek ajkán szólammá és jelszóvá válik ez az Ige, amivel azután vigasztalják és nyugtatják magukat a veszedelmek közeledése idején. Pedig Testvéreim, én most, amikor rettentő veszedelem előérzete szorongatja a szívünket, ebben az Igében nem megnyugtatót, hanem ítéletet látok. Mert teljesen igaz az, sőt szinte magátólértetődő, hogy ha Isten velünk, kicsoda ellenünk, de gondolatok-e már arra, hogy ebben az Igében a hangsúly a legelső szón van, azon, hogy „ha“! T. i. ha az Isten velünk van, akkor valóban nem kell félnünk attól, aki ellenünk van. De éppen az a nagy kérdés, hogy velünk van-e valóban az Isten?! A hamis prófétáknak a végzetes bűne az, hogy minden reális alap nélkül bebeszéli a népnek és el akarják hitetni vele azt, hogy igenis, az Isten velünk van, az Isten a mi pártunkon van, az Úr Isten jót áll értünk. A hamis próféták úgy képzelik el a dolgot, hogy az ő és népük egyéni veszedelmét majd az Úr Isten személyes ügyének fogja tekinteni és hogy az őket szorongató ellenség az Úr Istennek is ellensége és az Istennek nincs más tennivalója, mint odaállni népe oldalára és megvívni érte az ellenséggel.

Annak azonban, hogy nyugodt lélekkel elmondhassuk, hogy velünk van az Isten, van valami előfeltétele is. Annak, hogy az Úr Isten az én pártomon legyen, az az előfeltétele, hogy én egészen határozottan és öntudatosan odaálljak az Ő pártjára, tehát hogy elfogadjam a magam számára kötelező érvénnyel mindazt, amit Ő nekem mond, parancsol. a szerint éljek és cselekedjem, ahogyan Ő azt nekem kijelentette a Szent Írásban. Ha ez az előfeltétel megvan, akkor bizonyos lehetek benne, hogy az Úr Isten velem van és akkor nem kell félnem senkitől, aki ellenem van.

Ez az előfeltétel hiányzott éppen az Ótestamentum népénél. Az előbb felolvasott ótestamentumi rész Izráel történetének egyik legtragikusabb időszakát írja le. Az ország egyik fele már elpusztult. A másik felét is ugyanaz a sors fenyegette. A hatalmas kaldeus birodalom félelmes hadereje ott volt már a határokon. És se a király, se a nép nem hallgatott az Isten szavára. Pedig a nagy pusztító veszedelem árnyéka már megülte a lelkeket, nagy nemzeti katasztrófa előtt állott az ország, — az ember azt gondolná, hogy ebben a feszült légkörben észre térnek a nép és vezetői és megalázkodnak az egyetlen menekülési lehetőség, az Úr Isten hatalmas keze alatt — és e helyett azt olvassuk, hogy: 12—16 versek szóról-szóra. És azután jött a nagy pusztulás és a hetven esztendő babiloni fogság. A hamis próféták váltig mondogatták, hogy nem kell félni, mert velünk az Isten, utóvégre mi az Ő népe vagyunk, a kaldeus nemzetség pedig hitetlen, istentelen, pogány népség, — nem engedheti meg az Úr Isten, hogy az Ő választott népe elbukjék a pogánysággal szemben! Hiába mennydörgött Jeremiás, az Úr igazi prófétája, hogy alázzák meg magukat Isten előtt és térjenek meg hozzá: kényelmesebb volt megnyugtatóni a lelkiismeretet a hamis próféták jelszóvá sekélyesített biztatásával: Ha az Isten velünk, kicsoda ellenünk. Nem volt velük az Úr Isten, mert

Őt nem lehet csak úgy egyszerűen odarendelni az embernek maga mellé, mint mondjuk a tiszti szolgát. A király és a nép, akik nem akartak az Úr Isten szolgálivá lenni: ellenségüknek váltak rabszolgáivá. Betelt az Isten hosszútűrésének a pohara az Ő népével szemben és elérkezett az a végzetes pillanat, amit így fejez ki az Ige: többé nem vala segítség! Nem lehetett többé feltartóztatni a nagy nemzeti veszedelmet!

Mindezt azért mondtam el ilyen részletesen, hogy Isten Igéje ki nyissa a szemünket és ne ringassuk magunkat hamis ábrándokban. Mert igaz, hogy ha Isten velünk, kicsoda ellenünk, — de vajjon merhetjük-e csalódás nélkül hinni azt, hogy valóban velünk az Isten?! Szeretjük mi magyarok úgy egymást, mint önmagunkat? Ügyes-bajos dolgainkat, pénzügyeinket, hivatali teendőnket azzal a szándékkal intézzük, hogy általa Istennek szolgáljunk? Intézkedéseink, társadalmi viszonyaink, erkölcsi életünk megegyezik az Isten törvényével, találkozik az Úr Isten legkedvesebb jótetszésével? Gondold végig egyetlen napodnak az eseményeit: amikor beszélsz emberekkel, amikor ítéletet mondasz az események fölött, amikor bent vagy a hivatalodban, vagy otthon a családotban: gondolsz arra, hogy te most öntudatosan és határozottan az Isten pártján, az Úr Isten oldalán állasz?! Magyar milliók és vezetők komolyan hallgattunk mi Istennek hozzánk küldött követeire, az Ő üzenetét tolmácsoló prófétákra, igazán megaláztuk magunkat Isten parancsa előtt, valóban a szerint rendeztük be az életünket, — komoly és őszinte egyáltalán a mi keresztyénségünk, nemcsak látszat, nemcsak képmutatás, — szeretjük mi igazán az Istent, és mered állítani, hogy valóban néki tetsző a magyar élet: a közélet, a családi élet és a te magán életed? Az előttünk járt nemzedékek vétkes mulasztásait, nagy magyar bűneit ma élő nemzedékünk jóvátette vagy szaporította? — Nem is folytatom tovább, — hiszen aki csak ezeket végiggondolva még mindig azzal áztatja magát, hogy bizonyára velünk az Isten: az imádkozzék sokat, hogy nyissa meg az Úr Isten a szemeit a látásra?! Hát mi alapon volna velünk az Isten? Meg vannak az előfeltételek? Nem sokkal inkább úgy van-e, mint ahogyan egy szép, 17. század végéről való, a kassai pap Czeglédy Istvánnak a pozsonyi vértörvényszék elé hurcolását kesergő siralmas énekünk mondja: Óh magyar nemzetség, be kemény a szíved! Imé ver az Isten, balgatag, nem érzed. Pirongat, fedd az Úr, mégis nem szégyenled. Félek, hogy ne jöjjön végső veszedelmed.

Igen, ha az Isten velünk, kicsoda ellenünk. De az a baj, hogy mi nem vagyunk az Úr Istennel és ezért van mindenki ellenünk! Annyira mindenki, hogy még mi is egymás ellen vagyunk. Lelkileg is szétdarabolódtunk. Nem régen öten jóbarátok, nagyjából evangéliumi lelkületre törekvő emberek voltunk együtt és a beszélgetésből szomorúan állapítottuk meg, hogy öten ötféleképpen várjuk a nehézségeink megoldását. Sőt nemcsak hogy mindenki ellenünk van és nemcsak hogy egymás ellen vagyunk, hanem nagyon sokszor egy-egy lélek is ellentétbe jut önmagával, meghasonlik. Beszéljünk magunk között őszintén: vannak, akik a végső megoldást az öngyilkosságban látják. Júdás is öngyilkos lett, mert az Úr Istennel való ellentétbe jutása következtében meghasonlott önmagával!

Azért kellett ezeket ilyen őszintén feltárni Testvéreim, hogy annál jobban megértsük a nagy boldog vigasztalását is ennek az Igének: Ha Isten velünk, kicsoda ellenünk! Az ótestamentumi nép saját bűnei miatt odajutott, hogy megállapítja róla az Ige a kérlelhetetlen igazságot: többé nem vala segítség! Mi még nem jutottunk el idáig, hiszen még szól az

Isten hozzánk, még mindig csak figyelmeztet, hív, kérlel, vár, hogy térjünk meg hozzá végre, de igazán, őszintén, teljesen! Ha bűneink miatt nem érdemeljük is meg azt, hogy velünk legyen az Isten, mert hiányzik ennek az előfeltétele: az Isten uralma alá rendelt és néki szolgáló magyar élet: még akkor is mindig van egy segítség: t. i. **a kegyelem!** Ha az Isten ítélete alatt, ami a megpróbáltatásokban és szenvedésekben nyilatkozik meg most rajtunk, alázattal és bűnbánattal hajtjuk meg a fejünket és a Jézus Krisztus érdeméért kegyelemért könyörgünk: a legvésebb ítélet is kegyelemmé válhatik számunkra. Istennek van hatalma és jögeíme arra, hogy egyszerűen megbocsássa nemcsak a te bűneidet, hanem egy egész nemzet bűneit is, ha őszinte töredelmes bűnbánattal, Krisztus váltság-halálába bizakodva kérjük azt Tőle! Aki az Isten megbocsátó kegyelme alapján hiszi azt, hogy ha Isten velünk, kicsoda ellenünk, az nem csalódik, mert ez az Ige így folytatódik: Isten, aki az Ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem őt mindnyájunkért odaadta, mi módon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk? Ebben az Igében is azon van a hangsúly, hogy Vele együtt. Nekünk sokszor a „minden“ kellene, Isten mindenféle ajándéka, a Jézus Krisztus nélkül. Kérünk mi Őtőle békességet, biztonságot, nyugodalmat, szorult helyzetünk szerencsés megoldását, segítséget, csak a bűneink bocsánatát nem. Pedig Ő mindent megad nekünk, amit kérünk, de Vele együtt, t. i. Jézus Krisztussal együtt és Ő általa, Ő rajta keresztül. Kérjed tehát és fogadd el a magad és nemzetünk bűneinek bocsánatát a Jézus Krisztus érdemére való hivatkozással és akkor Te a magad részéről mindent megtettél, hogy a megpróbáltatásoknak e mostani idejében csalódás nélkül ott hihessük magunkat az Űr Isten oldalán, és valóban megbékélhessen minden aggódo szív ebben a boldog biztatásban, hogy ha Isten velünk, kicsoda ellenünk! — Ámen.* **Dr. Joó Sándor.**

LÁTNI A VALÓSÁGOT.

Lekció: Nehemiás 1: 1—11.

Textus: Nehemiás 2: 12—18.

Azzal kezdem, hogy boldog ember az, aki a jobb napokban hozzászokott az Igéből való állandó táplálkozáshoz. Milyen esodálatos ajándéka az Istennek, ha nem most kell kapkodnunk, zavarbaejtő és az erőt próbáratévő időkben, világosság és erő után, Isten különös nagy kegyelmi ajándéka, amit semmivel pótolni nem lehet, az állandó bibliaolvasás. Mert látni csak a világosságban lehet. Ugyanazok megvannak a sötétségben is, de nem látjuk. Milyen nagyon rossz, esetleg végzetes a valóságra későn ébredni rá. Ó, ha tudtam volna! Ó, ha láttam volna! „Mikor nincs mennyei látás, a nép elvadul“. (Péld. 29: 18.) Ahol a látás hiányzik, az erő is hiányzik. Sötétben csak félni lehet. Az Ige az egyetlen világosság s a testté lett Ige ezt mondotta magáról: „Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem járhat a sötétségben, hanem övé lesz az életnek világossága“.

* Joó Sándorral ugyanabban a textusban és ugyanabban az üzenetben találkoztunk. (Mindketten az „Exodus“ bibliaolvasó vezérfonalat használjuk.) Bizonyára nem tanulság nélkül való ez a két beszéd így egymás mellett. Az enyém „rádiópédikáció“ lett volna, ha nem lett volna „zavaró repülés“. (B. A.)